

труполъха ситнитѣ, бързи стѣпки на сърната. Едно откъртено камъче се търкулна изъ сухата шума и въ сѣщия мигъ предъ очитѣ ми изкочи едно младо сърне. Веднага вдигнахъ пушката и, до като да гръмна, сърнето подскочи, сви на страна отъ пжтеката и побѣгна къмъ скалата. Азъ се засмѣхъ въ себе си, защото вече бѣхъ сигуренъ, че сърнето ще бжде убито. И сега се случи това, което ме накара никога вече да не вдигна ржка на сърна. . .

Когато уплашеното животно полетѣ къмъ скалата, то изведнажъ се спрѣ, съ протѣгнати, тънки крака и погледна дълбоката бездна надолу, къмъ дола. На кжде да побѣгне? Предъ него е бездната, задъ него е жестокото, черно око



на пушката ми. Тогава сърнето се спрѣ, обърна главата си къмъ мене и ме погледна. Какви тѣжни, широко разтворени очи, каква топла влага въ очитѣ! Тия хубави, кафяви очи ме гледаха сега съ една примирена тѣга и въ сѣщия мигъ отъ тѣхната блѣснала дълбочина изплуваха две едри

сълзи. Сѣщински човѣшки сълзи, които се залюлѣха за мигъ на рѣсницитѣ, после капнаха на скалата. Азъ не можахъ да гръмна. Нѣкаква чужда ржка, сякашъ ме спираше. Сърнето плачеше като малко дете и въ неговитѣ сълзи се мѣрнаха предъ мене сълзитѣ на нашитѣ деца.

Свърши се, азъ потреперахъ и наведохъ окото на пушката. Това не трая повече отъ минута, но когато се опомнихъ, сърнето го нѣмаше. Безъ да повикамъ кучето, азъ се опжтихъ надолу, но внезапно се върнахъ и отидохъ на скалата. Тамъ видѣхъ само единъ тънѣкъ, мекъ косъмъ отъ сърнето и ми се стори, че още е топѣлъ. Колко леко ми стана, когато се връщахъ назадъ, безъ да убия сърнето! Колко радостно слизахъ надолу и си мислѣхъ за вкусната бобена чорбица, която отъ снощи бѣше останала въ гърненцето. . . Чуващъ ли, постопли тая чорбица, извикай децата и да седнемъ да хапнемъ, каквото Богъ ни е далъ. . .

Славчо Красински